

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΒΕΜΗ ΟΣ ΤΗΝ ΟΥΣΤΑΣΑ

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Τὰ τρομερά δικαστήρια τῶν Ἐλευθέρων Δικαστῶν τῆς Ἁγίας Βέμης. Ἡ ὄρκος τῶν μελῶν τῆς Ἁγίας Βέμης. Πῶς ἐτιμωροῦντο οἱ ἐπίσκοποι. Το «Βιβλίον τοῦ Αἵματος». — Ἡ δρᾶσις τῶν Καρμπονάρων κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα. Ἡ περιέργη «Ἐταιρεία τῆς Κολάσεως». Οἱ συνωμοταὶ μετὰ τὰ διαβολικὰ ὄνοματα. Ἡ αἰμάτηρῃ δρᾶσις τῶν Μηδενιστῶν. Ἡ γυναικὶς μετὰ τὴν μπρούτζινῃ καρδιά. Πῶς δολοφονήθη ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἀλέξανδρος, κλπ. κλπ.

πρώτῃ τρομοκρατικῇ ὀργάνωσις ποὺ εἶνε γνωστὴ στὴν ἱστορία, ὑπῆρξε ἡ περίφημη Ἁγία Βέμη, ἡ ὁποία, καθ' ὅσον τὸν μεσολάονα αἰματοκύλισε τὶς χώρες τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης καὶ καὶ πρὸ πάντων τὴν Γερμανία.

Ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἁγίας Βέμης, τῆς ὁποίας τὰ μέλη συγκροτοῦσαν τὰ πείφιμα καὶ τρομερὰ δικαστήρια τῶν Ἐλευθέρων Δικαστῶν, εἶχε ὡς κέντρο τῆς τὸ Ντόρμουντ τῆς Βετοφαλίας. Τὰ μέλη τῆς ἦσαν ἐντελῶς ἀγνώστα μεταξὺ τους κ' ἡ ἀποφᾶσις τῶν δικαστηρίων τῆς μυστικῆς. Χιλιάδες μεμνημένων ἦσαν πάντοτε ἔτοιμοι νὰ ἐκτελέσουν τὶς ἀποφᾶσις αὐτῆς, τὰ θύματα δὲ τῆς Ἁγίας Βέμης ἀπαγχονίζοντο ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μαχαιρώνοντο σὺν μ' ἕνα ἐγχειρίδιον.

Τὰ ἐγχειρίδια ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὰ μέλη τῆς Ἁγίας Βέμης εἶχαν ἐξωριστὸ σῆμα κ' οἱ ἐκτελεστοὶ τὰ ἀφῆσαν στὴν πληγὴ τοῦ θόματος γιὰ νὰ καταλαβαῖν ὁ κόσμος, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐκτελέσεως, τὴν ὁποία εἶχε διατάξει τὸ δικαστήριον τῶν Ἐλευθέρων Δικαστῶν.

Ἡ μυστικὴ αὐτὴ ὀργάνωσις διευθυνόταν ἀπὸ ἕνα Μεγάλον Διδάσκαλον, τοῦ ἰσχυροῦ, ὡστε συχνὰ κ' οἱ ἴδιοι οἱ αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας ἀναγκαζόντουσαν νὰ ὑποκύπτουν στὶς διατάξεις του καὶ στὶς ἀποφᾶσις τῶν δικαστηρίων του. Κατὰ τὸ 1454, ὁ αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος Γ' προσπάθει νὰ σώσῃ τὸν δούκα Γουλιέλμον τῆς Σαξωνίας, τὸν ὅποιον οἱ Ἐλευθεροὶ Δικασταὶ εἶχαν καταδικάσει εἰς θάνατον. Ἐκεῖνον ὁμως τὸν εἰδοποίησαν νὰ μὴ ἀνακατέυεται στὴν ὑπόθεσι αὐτῆ καὶ τὸν ἀπειλοῦσαν μάλιστα πῶς θὰ τὸν ἐγκαλέσουν μπρὸς τὸ δικαστήριόν του. Ἐποὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἀναγκάστηκε νὰ καθίσῃ ἡσυχος, ἀπὸ φόβου ἢ πῶς καταδικασθῆ κ' ὁ ἴδιος εἰς θάνατον κ' ἀφῆσε τὸν δούκα Γουλιέλμον νὰ θανατωθῆ.

Κάθε καινούργιος Ἐλεύθερος Δικαστής τῆς Ἁγίας Βέμης ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ὑποστῆ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δεξιόσεως του, διάφορες δοκιμασίας καὶ νὰ δώσῃ ἕνα ὄρκον διὰ τοῦ ὁποίου ἀνελάμβανε τὴν ὑπερῆσιν νὰ ἐκτελῆ ὅλες τὶς ἀποφᾶσις τοῦ δικαστηρίου, ἔστω κ' ἂν αὐτὲς ἐστρέφοντο ἐναντίον τῆς μητέρας του, τοῦ πατέρα του, τῆς γυναικῆς του, τῶν ἀδελφῶν του, τῶν παιδιῶν του κ' ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἴδιου!

«Ὁρκισμῶν»

ἔλεγε — ὅτι κανένας δικαίος, κανεὶν ἀγάπῃ, οὔτε τὸ χροσάμι, οὔτε τὸ ἀσῆμι, οὔτε οἱ γονεῖς μου, οὔτε οἱ συγγενεῖς μου, οὔτε κανένα πρᾶγμα ἂν ὅσα ὁ Θεὸς δημιούργησε στὸν κόσμον, δὲν θὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ παραβιάσω τὸν ὄρκον ποὺ ἔδωκα ἑξῆς.

Ὅσοι παρέθειαν τὸν ὄρκον τοὺς αὐτὸν, κατεδικάζοντο σὲ μαρτυρικὸ θάνατον. Τοὺς συνελάμβαναν, τοὺς ἔβεναν τὰ χέρια πιθαγκῶνα, τοὺς περνοῦσαν ἕνα σχοινὶ στὸ λαίμω, τοὺς ἐξερρίζωναν τὴ γλῶσσα, τοὺς ἔβγαζαν τὰ μάτια καὶ τοὺς κρεμοῦσαν ἔφτα φορές ψηλότερα ἀπ' ὅτι κρεμοῦσαν τοὺς κοινούς ἐγκληματίας.

Ἡ συνεδρίασις τῶν δικαστηρίων τῆς Ἁγίας Βέμης γινόντουσαν στὰ δάση ἢ στὰ ὑπόγεια.

Κάθε μέλος — λέει σχετικῶς ὁ θρύλος — μορφεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἔδω τοῦ μυστικοῦ δικαστηρίου, γιὰ νὰ εἶνε ἔρμη καὶ ἀγνωστόν.

Οἱ δικασταὶ ἔπρεπε νὰ εἶνε τοῦλάχιστον ἑπτὰ. Αὐτὸς ποὺ προέδρευε ἔφερε τὸν τίτλον τοῦ ἐλευθερο-κόμητος.

Ὁ κατηγορούμενος μπορούσε νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτὸ του εἴτε μόνος του, εἴτε χρησιμοποιώντας δικηγόρον. Ἄν καταδικάζονταν ἐρήμην, τὸ θῶμα τοῦ γραφῶταν ὅτι ἔταν κατὰλογο ποὺ λεγόταν «Βιβλίον τοῦ Αἵματος» καὶ γινόταν γνωστὸ σ' ὅλους τοὺς μεμνημένους. Κάθε μέλος τῆς Ἁγίας Βέμης ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὸν σκοτώσῃ παντοῦ ὅπου τὸν συναντοῦσε.

Κατὰ τὸν 14ο καὶ 15ο αἰῶνα, οἱ μεμνημένοι τῆς Ἁγίας Βέμης ὑπερέβαιναν στὴν Γερμανία μόνον τῆς 100,000! Ἡ δύναμις τῆς τρομερῆς αὐτῆς ὀργάνωσεως περιορίστηκε κάπως κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα, ὅποτε ὁ μέγας αὐτοκράτωρ Κάρολος Κέντος τὴν ἔβασε ἐκτὸς νόμου. Ὡστόσο, τὰ δικαστήρια τῆς περιβαλλόμενης ἀπὸ μεγαλύτερον ὄλονα μυστηρίου, ἐξακολούθησαν νὰ λειτουργοῦν καὶ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα.

Μά, σιγά-σιγά, ἡ τρομοκρατικὴ αὐτὴ ὀργάνωσις διαλύθηκε ἢ μᾶλλον χωρίστηκε σὲ μικρῆς μυστικῆς ἑταιρεῖες, ὅμοιες μετὰ τὴν σύγχρονον «Ὀύστας», ἡ ὁποία ὑπῆρξε τῆς δολοφονίας τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας Ἀλεξάνδρου.

Ἡ μυστικὴ ἑταιρεῖες ποὺ συνειστήθησαν γιὰ πολιτικοῦ σκοποῦς ἦσαν πολυάριθμες κατὰ τὸν 18ο αἰῶνα. Μά μοιλοῦντο πολλὰ ἀπ' αὐτῆς ἔκαναν τὶς κυβερνήσεις τῶν διαφόρων κρατῶν νὰ

τρέμουν, καμὶ μιά ὥστόσο δὲν ἀπέκτησε τὴν τρομερὴν ἢ δύναμι, ποὺ εἶχε ἡ Ἁγία Βέμη.

Ἡ πιὸ περίφημη ἀπ' τὶς ὀργάνωσις εἶς αὐτῆς τοῦ δευτέρου ὄγδου αἰῶνος ὑπῆρξε τῶν «Καρμπονάρων», δηλαδὴ τῶν Καρμπονιάρων.

Μά γιὰ τὴν χάριν τὰ μέλη τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἑταιρεῖας εἶχαν ἐπωνομασθῆ ἢ «Καρβονιάρων» ; Ἀπλοῦστα τὰ γιὰ τὸν ἴταλον συναμῶτα ποὺ ἀπέτελεσαν τὸν πρῶτον πυρῆνα τῆς ὀργάνωσεως, συγκεντρωόντουσαν σὲ δάση, μέσας σὲ κελύφεις

Ἡ ἀπόπειρα τοῦ Ὁραίνου κατὰ τοῦ Ναπολέοντος.

καρθουοιάρηδων.

Οι Καρμπονάριοι δεν έδρασαν μόνο στην Ίταλία. Κατά το 1821, οι αντίπαλοι της βασιλικής κυβέρνησεως στην Γαλλία, ώνομωστηκαν κι' αυτοί Καρμπονάριοι. Έγινε μάλιστα τόσο της μόδας στη Γαλλία ό «καρμποναρισμός, ώστε όλοι οι νέοι τό έθεωρούσαν τίτλο τιμής να μηθούν σ' αυτόν.

Η μύσις γινόταν περιβαλλομένη από ένα μυστήριο, πού σήμασε ίσως μόνε φαίνεται κωμικό, μά πού έρέθιζε τότε τις φαντασίες τών νέων.

Ο νεόφυτος έπρεπε να όρκισθόη άπάνω σ' ένα γυμνό σπαθί ότι θά ύπακούη τυφλά στις διαταγές του άνωτάτου άρχηγού κι' ότι δεν θά έπεδίωκε να γνωρίσει αυτούς πού του μεταβίβαζαν τις διαταγές αυτές. Του χτυπούσαν κατόπιν τρεις φορές τό κεφάλι μ' ένα έγγυρίδιό, τό όποιο του παρέβιδαν άμέσως κατόπιν γία να τό χρησιμοποιήση, όταν θά τόν διέτασσαν οι άρχηγοί του.

Μεταξύ άλλων συνωμοτών, οι Γάλλοι Καρμπονάριοι ώργάνωσαν και την τρομερή δολοφονική άπόπειρα του Όρσινι, έναντιον του Ναπολέοντος Γ' ή όποία στοίχισε τη ζωή σε τόσοους άνώθρώπους.

Έκτός από τους Καρμπονάριους κατά τις άρχές του περασμένου αϊώνος έδρασαν άναρχικώς στη Γαλλία και πολλές άλλες ώργανώσεις, όπως ή «Έταιρεία τών πολιτικών καταδίκων», ή «Έταιρεία τών Φίλων του Λαού», ή «Έταιρεία τών Οικογενειών», ή όποία παρά τόν τίτλο της, ήταν καθαρώς τρομοκρατική σπείρα πού προκάλεσε πολυάριθμες σπασίες και ταραχές.

Όλες αυτές ή έταιρείες θεωρούσαν τη δολοφονία του εκάστοτε βασιλέως της Γαλλίας ως τίμιο μέσο διεξαγωγής τών πολιτικών άγώνων!

Μά ή πιο περιεργή απ' αυτές της μυστικής έταιρείες ήταν ή «Έταιρεία της Κολάσεως», κάθε μέλος της όποίας έπρεπε ν' άντικαθιστά τό πραγματικό όνομά του με τό όνομα ενός διαβόλου! «Όπως δέ ήταν φυσικό, ό πρόεδρος της ώνομαζόταν... Πλούτων!

Τό μέρος όπου συγκεντρώνονταν τα μέλη της ώργανώσεως λεγόταν κι' αυτό Μεγάλο Καζάνη του Διαβόλου. Μά εκεί τραγουδούσαν περισσότερο παρά συνωμοτούσαν. «Ός ότου, κάποιο θράδυ, έπέδρασαν οι άστυνομικοί και διέλασαν την «Έταιρεία της Κολάσεως» εις τά έξ ών συνετέθη.

Μετά την έγκαθίδρυση στη Γαλλία της Τρίτης Δημοκρατίας, ή μυστικές έταιρείες έπαψαν πια ν' άκούγονται κι' ούτε είχαν καμιά σχέση με τις τρομοκρατικές άπόπειρες πού ώργανώθηκαν κατά καιρούς.

Αυτές ύπόσαν έργα τών άναρχικών, οι όποιοι ήταν κατά γενικόν κανόνα μεγαλοφυείς παράφρονες ή κοινοί κακοώργοι.

Η μυστικές ώργανώσεις πού είχαν ως σκοπό τά πολιτικά έγκλήματα, έδρασαν πολύ περισσότερο από κάθε άλλη χώρα στη Ρωσία, κατά τόν περασμένο αϊώνα και κατά τις άρχές του τωρινού.

Η δυστυχής αυτή χώρα επί πολλές δεκαετηρίδες είχε θαφή κυριολεκτικώς στο αίμα από τις άπόπειρες πού έκαναν οι μηδενιστάι.

Οι μηδενιστάι, προκειμένου να έξοντώσουν τους έθρούς τους, χρησιμοποιούσαν κάθε είδους όπλα: θόμβες, ρεβόλβερ, έγγυρίδια. Μέσα σ' ένα χρόνο μόνο, από την 1 Μαΐου 1905 ως την 1 Μαΐου 1906 ή μηδενιστική ώργανώσις «Έπιτροπή του άγώνος» διέταξε τόν θάνατο 1592 προσώπων, απ' τά όποια και δολοφονήθηκαν τά 1109!

Μά, εκτός απ' αυτά, σκοτώθηκαν και 2000 άνθρωποι πού τυχαίως θρυσκόντουσαν στα μέρη, όπου έγιναν ή δολοφονία από τά θραύσματα τών βομβών και τών άλλων έκρηκτικών μηχανημάτων.

Μεταξύ τών Ούστατζήδων συνωμοτών πού ώργάνωσαν τη δολοφονία του Άλεξάνδρου της Σερβίας, έπαιξε πρωτεύοντα ρόλο, όπως έξαρκεβόθηκε κατά την άνάκριση, κάποια έξανθη κύρια, την όποία ή γαλλική άστυνομία δεν μπόρεσε ν' άνακαλύψη. Έ, λοιπόν, σε όλες σχεδόν τις δυναμιστικές και γενικώς τις τρομοκρατικές άπόπειρες πού αϊματοκύλισαν την τσαρική Ρωσία, ήταν άνακατεμένες γυναίκες.

Ο ρόλος τους μάλιστα συχνά, στις άπόπειρες κατά της αυτο-

κρατορικής οικογενείας, κατά τών ύπουργών και τών στρατηγών, ύπήρξε πιο ένεργητικός, από τόν ρόλο τών άνδρών.

Η γυναίκες στη Ρωσία ήταν ή πιο ένθουσιώδεις έπαναστάτριες. Και ή γυναίκες αυτές δεν άνήκαν, όπως θά φανταζόταν κανείς, στις λαϊκές τάξεις. Όχι, ήταν άστές, φοιτήτριες, κόρες μεγαλεμπόρων κι' άνωτάτων υπαλλήλων, ακόμα δέ και άριστοκρατίδες κόρες μειοστάνων και πριγκητών!

Κατά τό 1878, ή Βέρα Ξάσσοουλις δολοφόνησε τό στρατηγό Τρεπόφ, ύπουργό της άστυνομίας. Αυτό ήταν τό πρώτο πολιτικό έγκλημα πού διεπράχθη από γυναίκα. Μά γρήγορα έπακολούθησαν και πολλά άλλα.

Μεταξύ τών συνωμοτών πού δολοφόνησαν, στα 1881 τόν τσάρο Άλέξανδρο ΙΙ, ύπήρξε και μία γυναίκα, ή Σοφία Περοφσκάια, κόρη άνωτάτου υπαλλήλου.

Μά και πολλές άλλες γυναίκες είχαν άναμιχθόη στο ίδιο έγκλημα.

Πολλές από τις συνωμοτίδες, προκειμένου να συλληφθούν από την άστυνομία, προτίμησαν ν' αυτοκτονήσουν.

Απ' αυτές, ή Σοφία Μπαρντίνα σκοτώθηκε φυτεύοντας μία σφαίρα στην καρδιά της, ή Εύγενία Ζαβασκάνια πήρε δηλητήριο, άλλες δέ άπαγχονίστηκαν μόνες τους ή άνοιξαν τις φλέβες τους μέσα στις φυλακές, όπου τις είχαν κλεισει.

Από τό 1881 ως τό 1896, σημειώθηκαν δεκατέσσε αυτοκτονίες έπαναστατριών γυναικών.

Συχνά, οι άνδρες έπαναστάται κουραζόντουσαν από τους συνεχείς κινδύνους πού διέτρεχαν, λαγχαρούσαν ν' αναπαυθούν και

δεχόντουσαν άμχαριστώ της χάρι ή την ενοχλοία του τσάρου. Αντίθετως από τις γυναίκες πολύ λίγες, ήταν εκείνες πού έγκατέλειπαν την έπαναστάσι. Όλες σχεδόν συνέχιζαν τη δράσι τους με μία άδωμια στη έπιμονή. Όλες είχαν καρδιά μπρούτζινη!

Μά απ' αυτές, ή Τατιάνα Λεοντιέφ, την όποία οι συνωμοτές διάλεξαν γία να σκοτώση τόν ύπουργό Ντούροβο, ό όποιος θρυσκόνταν τότε στο Ίντεράγκεν της Έλβετίας, ξεκίνησε από τη Ρωσία και πήγε εκεί γία να δολοφονήση κά λάθος, αντί του ύπουργού ένα φίλμυχο Γάλλο ταξιδιώτη.

Η συνωμοτίρια δεν λυπήθηκε, καθόλου γία τό λάθος της αυτό. Είπε μόνο ότι δεν τό είχε κάνει έπίτηδες κι' έπρόσθεσε ότι σαν σοσιαλιστρια πού ήταν «δεν μπόρούσε να λυπάται γιατι έξαρνήσις από του προσώπου της γης ένα άκαρδο κι' έγωιστή αστό»

Οι μηδενιστάι δεν έκαναν τις άπόπειρές τους μέσα στη Ρωσία μόνο. Σάν να μην τους έφτανε ή χώρα τους, έπέστειναν την δράσι τους και στις άλλες χώρες της Εύρώπης.

Χωρίς να ρεβάνται τη φιλοχρηρία παντού όπου θρυσκόντουσαν.

Τόν ίδιο τρόπο δράσεως με τους μηδενιστάς χρησιμοποιεί σήμερα και ή περίφημη τρομοκρατική ώργανώσις τών Ούστατζήδων, ή όποία δολοφόνησε τον βασιλέα της Σερβίας Άλέξανδρο και τόν Γάλλο ύπουργό Μπαρτου.

Στά 1930, οι Ούστατζήδες έπεχείρησαν να δολοφονήσουν γία πρώτη φορά τόν βασιλέα Άλέξανδρο.

Στά 1932, τρεις φορές έβριξαν έναντιον του έκρηκτικά μηχανήματα, χωρίς όμως να έπιτύχουν τό σκοπό τους.

Στά 1933, έπεχείρησαν να έπαναστατήσουν την γιουγκοσλαβική έπαρχία της Λίκας. Μά όταν ή σπασίς κατεπίνγη, ζαναγύρισαν στις θόμβες και στα έκρηκτικά μηχανήματα.

Ωργάνωσαν δέκα άνεπιτυχείς άπόπειρες έναντιον του Άλεξάνδρου, ως ότου τέλος κατώρθωσαν να τόν δολοφονήσουν στη Μασσαλία.

Την τραγωδία αυτή την ζαναφέρσε πρό ήμερών στη μνήμη όλου του κόσμου, ή δική τών βασιλοκτόνων, ή όποία έγινε στο Αϊς της Προσηγίας γία ν' άναβληθόη επ' άόριστον.

Και επί τη εύκαιρία αυτή, ή ευρωπαϊκές άστυνομίες συνεννοούνται γία να συνεργασθούν έναντιον τών μυστικών ώργανώσεων, τών όποιων σκοπός είναι τό έγκλημα.

Οι τρομοκράται, όποιοι κι' άν είναι, πρέπει ν' άποκαλύπτονται, να καταδίδωνται παντού όπου θρυσκόνται και να έκμηδενίζονται.

Ο δολοφονηθείς έν Μασσαλία βασιλέας της Σερβίας Άλέξανδρος μετά του υιού του, του ήδη βασιλέως, Πέτρου, εις περίπατον έριπται.